

naar der gives nogle Banker, der under den bestaaende Lovgivnings Bestyttelse have oprettet, hvad de kalde Sparekasseseafdelinger, hvis Virksomhed udgjør en overmaade vigtig og betydelig Del af disse Bankers Virksomhed, kan det efter vor Formening ikke anses stemmende med de Principer, hvorefter man ellers gaar frem her i Landet, nu uden videre at berøve dem Retten til at fortsætte denne Virksomhed. Det kan være, som Mindretallets ærede Ordfører bemærkede, at de maaske kunne under en anden Form fortsætte deres Virksomhed i det Væsentlige paa samme Maade som hidtil. Men det er naturligt, og de sætte netop i høi Grad Pris paa, at den fortsættes paa samme Maade som hidtil, at den fortsættes under Navnet af en Sparekassesevirksomhed, og det bør formentlig ikke formenes dem, medmindre der skulde være en ganske særlig Grund, der gjorde det i høi Grad vigtigt for det Almene, at en saadan Ret blev betagen dem; men dette har Udvalgets Flertal paa ingen Maade kunnet skjønne. Det vil jo, som jeg tillod mig at bemærke igaar, være Alle vitterligt, at disse Banker ikke ere sande Sparekasser, men det er kun Sparekasseseafdelinger, som de have, og det maa altsaa være dem, som mulig skulde lide Tab ved at indsætte deres Penge i disse Banker, Hart, at de ikke kunne beklage sig over, at de ere blevene forførte dertil af Lovgivningen. Det almindelige Princip, hvorfra vi ere gaaede ud, er det, at i Almindelighed skal intet Institut, der ikke har underkastet sig den Kontrol, som nærværende Lov indfører, kunne benævnes med Navnet Sparekasse, men at der derfra sker en Undtagelse med Hensyn til visse enkelte tilstrækkelig bekendte Instituter, som allerede i længere Tid have nydt en Ret til at benævne sig paa den angivne Maade. At berøve dem denne Ret kunne vi paa ingen Maade anse for en nødvendig Følge af det Princip, som vi have opstillet.

Indenrigsministeren (Skeel): Det er kun et Par korte Bemærkninger, jeg skal tillade mig ligeoverfor den ærede Ordfører. Han yttrede, at for det Tilfælde, at Lovforslagets § 3 blev vedtagen, vilde der ikke være noget Ansvar eller nogen Straf for Undbladelsen af at foretage den paabudne sjerdingaarlige Opgjørelse uden for det Tilfælde, at der viser sig at være et Underkud af 5 pCt. i Kassen. Det er ganske rigtigt, at der ikke paa det Sted er anført nogen Straffebestemmelse derfor; men jeg gaar ud fra den bestemte Forudsætning, at § 1 maa komme til at indeholde en Bestemmelse, der gjør det muligt for Ministeren at tvinge en Sparekassesebestyrelse til at holde sig Loven og Vedtægten efterrettelig, og den maatte ogsaa være tilstrækkelig i dette Tilfælde. Naar den ærede Ordfører yderligere bemærkede, at Lovforslagets Bestemmelse om, at Bestyrelsens Medlemmer hver for sin Andel er plig-

tig til at erstatte Interessenterne det Beløb, der maatte mangle til at dække deres Tilgodehavende, naar de have undladt at opfylde Paabudet i § 3, kun i det Tilfælde har nogen Betydning, hvor Medlemmerne havde nogen Formue, saa vil jeg sige, at det jo ikke ene og nærmest er Hensynet til at tilvejebringe en Erstatning for Interessenterne, det her kommer an paa. Men Bestemmelsen, der maa indrømmes at være streng, maatte lede til den Antagelse, at en Bestyrelse vil være meget agtpaagivende for ikke at paatage sig et saadant Erstatningsansvar, hvad enten de enkelte Medlemmer eie større eller mindre Formue. Derimod tror jeg ikke, at Hensynet til den Straf, som Endringsforslaget stiller i Udsigt, vil, naar Sparekassens Bestyrelse iøvrigt ikke er paalidelig, være synderlig virksom. Men jeg skal iøvrigt bemærke, at det ærede Udvalg jo paa dette Punkt er i Overensstemmelse med Sparekassekommissionen — jeg tror ogsaa, at den ærede Ordfører har nævnt det —, og det er Grunden til, at jeg ikke har holdt stærkere paa Lovforslagets § 3, end sket er, tillige fordi jeg har troet, at jeg paa dette Punkt ikke var i Overensstemmelse med den almindelige Opfattelse; derimod fastholder jeg, at jeg anser Lovforslagets § 3 for at være i ikke ringe Grad mere betryggende for Sparekasserne, end hvad der indeholdes i det Forslag, som er fremsat af det ærede Udvalg.

Sæle: Den ærede Ordfører mente, at det var urigtigt at forhindre Bankerne i at fortsætte en Virksomhed, som de sætte megen Pris paa; men jeg tror, at der en Feiltagelse tilstede, naar han taler derom, som om det var en Sparekassesevirksomhed, Bankerne drive ved deres Sparekasseseafdelinger. Jeg kan ikke se rettere, end at det, Sparekasseseafdelingerne gjøre, er, at de udfolde en Virksomhed, der gaar ud paa at faae Indskud paa anden Maade end den for Banker sædvanlige, men uden at der drives den Virksomhed ved Sparekasseseafdelingen, som man anser for at være det Betegnende ved Sparekasser i Almindelighed. Jeg har blot villet tillade mig denne berigtigende Bemærkning overfor den ærede Ordfører. Med Hensyn til en Udtalelse af den ærede Minister om det frafaldne Forslag Nr. 31 maa jeg dog gjøre den ærede Minister opmærksom paa, at jeg ikke har reduceret det Forslag, som er kommet fra Ministeren. I Lovforslaget, som det blev forelagt, staar der udtrykkelig: „De hertil fornødne Midler bevilges ved de aarlige Finantslove.“

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Den fungerende Formand: Jeg har for mit Bedkommende ingen Tvivl om, at Un-